

På toppen av et fjell, i en liten landsby ved enden av en bambusskog, bodde en gutt som het Shan.

Hver dag sto foreldrene til Shan opp ved morgengry og gikk ut for å jobbe på markene. Og hver morgen sto Shan i døra og vinket til de forsvant ned i dalen.

Når han ikke lenger kunne se dem, følte Shan seg litt ensom ... og kanskje også litt redd.

Han prøvde å finne på noe å gjøre helt til foreldrene kom tilbake.

Men allerede lenge før sola sto midt på himmelen, satt Shan ofte og stirret ut over dalen alene.

Han kledde på seg og redde opp sengen, vasket opp og kostet gulvet.

«Jeg lurer på ...», sa han en dag til seg selv og grublet på om han var modig nok.

Så spratt han opp, trakk på seg støvlene og løp ut gjennom døren.

Shan stoppet foran en høy, grønn vegg. «Er det ... musikk?»
hvasket han og prøvde alt han kunne ikke å bli redd.

Bambusen svaiet høyt over hodet hans, og de tette bladene danset i vinden. Shan gynget med. Så la han plutselig merke til at sola pekte på en åpning i veggen i akkurat hans størrelse. Shan så seg til høyre, han så seg til venstre, og så tok han et skritt inn under bambusbuen.

